

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: P. X.
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o zrušení žalobcova trvalého pobytu, vedeném pod sp. zn. OAM-1600/ZR-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumenty účastníků řízení.

1. Jádrem sporu v tomto řízení, zahájeném žalobou podanou 2. 9. 2024, je otázka, zda je žalovaný nečinný ve shora specifikovaném řízení.

2. Žalobce v žalobě jen stručně konstatoval, že žalovaný zahájil řízení 2. 2. 2024, avšak dosud nevydal rozhodnutí, ačkoli žalobce vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě obdobně stručně uvedl, že v řízení nečinný není, jelikož prováděl a nadále provádí úkony nezbytné k vydání rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. Podáním z 11. 10. 2024 žalobce sdělil soudu, že žalovaný v řízení dosud nerozhodl.

II. Posouzení věci.

5. Soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř.“), podle nějž ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
6. Podmínky řízení jsou splněny, včetně vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti, jelikož žalobce požádal 24. 7. 2024 o opatření proti nečinnosti, kterému Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) usnesením z 21. 8. 2024 nevyhověla.
7. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalobce s tímto postupem v podání z 11. 9. 2024 výslovně souhlasil a žalovaný s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
8. Žalobce se brání proti nečinnosti v řízení o zrušení platnosti svého trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „pobytový zákon“). Tento zákon stanoví správnímu orgánu lhůty pro rozhodnutí v řízeních o žádostech (§ 169t), ale nikoli v řízeních zahájených z úřední moci. Na tato řízení se tak uplatní obecná úprava lhůt pro vydání rozhodnutí, obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle jeho § 79 je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu (odst. 1). Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává mimo jiné doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ (odst. 3). Nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil (odst. 4). Citovaná ustanovení správního řádu nejsou pro posuzované řízení podle pobytového zákona vyloučena (srov. § 168 pobytového zákona *a contrario*).
9. Řízení bylo zahájeno 8. 2. 2024 doručením oznámení o zahájené řízení žalobci (§ 46 odst. 1 správního řádu). Žaloba byla podána 2. 9. 2024, a k tomuto dni žalovaný nerozhodl.
10. Správní soudy opakovaně judikovaly, že nečinnost správního orgánu je objektivně existující stav, při němž v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Má-li zjištěná nečinnost

svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. (Srov. rozsudky NSS 2 Ans 14/2021 z 10. 12. 2012 nebo 10 Ads 189/2015 z 9. 12. 2015.)

11. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující průběh správního řízení. Žalobci bylo 8. 2. 2024 doručeno oznámení o zahájení řízení spolu s poučením o jeho procesních právech a výzvou k navržení důkazů ve lhůtě 10 dnů. Žalobce v zastoupení nynějšího advokáta zareagoval 21. 2. 2024 žádostí o nahlédnutí do spisu. To bylo domluveno na 6. 3. 2024, načež žalobce 8. 3. 2024 sdělil žalovanému, že nahlížení se neuskutečnilo, protože substituční zástupkyně se dostavila na pracoviště v 14.31 hod. a do jejího odchodu v 16.20 hod. nepřišla na řadu. Žalobce tak požádal o nový termín pro nahlížení. To se uskutečnilo 19. 3. 2024, načež se žalobce 21. 3. 2024 dotázal žalovaného, zda podnět, jenž byl součástí správního spisu, je podkladem pro vydání rozhodnutí, a avizoval, že k podkladům pro rozhodnutí vyjádří až poté. Žalovaný na tuto žádost odpověděl kladně 25. 3. 2024. Žalobce poté 12. 4. 2024 požádal o opětovné nahlédnutí do spisu, zejména kvůli zmíněnému podnětu, a navrhl připojení jednoho souvisejícího spisu jako důkazu. Žalovaný vyrozuměl žalobce 19. 4. 2024 o možnosti nahlédnout do spisu ve lhůtě 10 dnů, čehož žalobce využil 2. 5. 2024, a téhož dne podal žalobce námitku podjatosti příslušné úřední osoby proto, že podle jeho názoru pořídila neúplné fotografie jeho cestovních dokladů. Usnesením z 15. 5. 2024 žalovaný této námitce nevyhověl a žalobce podal odvolání, které Komise zamítla rozhodnutím z 2. 8. 2024. V mezidobí žalovaný předvolal žalobce přípisem z 3. 6. 2024 k výsledku, jenž se měl konat 8. 7. 2024, ale žalobce ani jeho zástupce se k výsledku bez omluvy nedostavili. Žalovaný následně 14. 8. 2024 vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů, čehož žalobce využil až 11. 9. 2024; zároveň žalobce požádal o lhůtu 30 dnů k vyjádření se k věci.
12. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalovaný od počátku řízení činil účelné úkony směřující k vydání rozhodnutí, a to bez jakýchkoli zbytečných prodlev. Byl to naopak žalobce, kdo využíval stanovené lhůty na maximum nebo je rovnou překračoval, a to i v řádu týdnů (nejzřetelněji to je vidět u reakce na výzvu k seznámení s podklady ze 14. 8. 2024), žádal opakovaně o nahlédnutí do spisu kvůli dokumentu, s nímž se seznámil už při předchozím nahlédnutí (zmíněný podnět), činil neúčelné procesní kroky, jimž řízení protahoval (námitka podjatosti s argumentací míjející se s důvody pro podjatost stanovenými v § 14 správního řádu), a neposkytoval žalovanému požadovanou součinnost (nedostavení se k výsledku), a to aniž by se vůbec vyjádřil k meritům věci. Všechno to je pochopitelně žalobcovým procesním právem, ale pokud je využívá popsáním způsobem, nemůže klást odpovědnost za délku řízení na žalovaného. Zatímco žalovaný se snažil vést řízení k vydání rozhodnutí a zároveň umožnit žalobci uplatnění jeho procesních práv a vycházet vstříc jeho žádostem, pamětliv toho, že výsledek řízení může představovat pro žalobce citelnou újmu, žalobce řízení svým postupem prodlužoval nebo jeho průběh přímo obstruoval.

III. Závěr a náklady řízení

13. Žalovaný sice ke dni podání žaloby překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí, ale nedodržení lhůty způsobil především žalobce, jenž se tohoto překročení proto nemůže dovolávat. Žalovaný tak nebyl v řízení ke dni podání žaloby nečinný a není nečinný ani ke dni rozhodnutí soudu, jelikož teprve čtyři pracovní dny před ním uplynula žalobci lhůta pro

vyjádření se k podkladům rozhodnutí, o kterou sám požádal. Soud proto zamítl žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou.

14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2024

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu